

VESNA BUČIČ

URARSKI ROD OBLAKOV IZ PRELESJA, SUHEGA DOLA IN LUČIN

Ko sem nekaj let nazaj v Narodnem muzeju v Ljubljani pripravila veliko razstavo *Ure skozi stoletja*, sem v spremni publikaciji posvetila večji del teksta razvoju urarstva na Slovenskem. S skromnimi podatki, ki so mi bili takrat na voljo, sem v nekaj skopih vrsticah predstavila urarsko družino Oblakov iz Lučin na Gorenjskem,¹ nezavedajoč se, da gre za pomembne urarske mojstre, ki so skozi generacije izdelovali stolpne ure, obešali in preobešali zvonove in prekrivali cerkvene strehe. Nadaljnje poglobljene raziskave so odločno dopolnile moje takratne izsledke in zato s tem člankom želim ponovno opozoriti na to pomembno in ugledno urarsko družino in jo, kolikor se le da, predstaviti z vso njeno dejavnostjo.

Že takoj na začetku tega prispevka naj povem, da sem za mnoge podatke o urarjih iz te družine dolžna veliko zahvalo kolegici Meti Sterle, kustosinji v Loškem muzeju, ki mi je nesebično posredovala marsikatero notico iz svojih zabeležk in mi tako skrajšala mučno iskanje po raznih arhivih. Ravno tako sem dolžna zahvalo gospodu Filipu Dolinarju, cerkovniku župnijske cerkve v Lučinah, ki mi je omogočil vpogled v kroniko lučinske župnije, mi odprl pot do še živečih Oblakov in mi povedal še marsikaj zanimivega o njihovi urarski dejavnosti. In končno naj se tudi zahvalim gospodu Tonetu Oblaku in njegovi ženi Marjani, ki v Lučinah še naprej vodita podedovano kmetijo. Tudi onadva sta mi s pripovedovanjem in s svojimi spomini odpirala poti nazaj do svojih urarskih prednikov, ki so kljub svoji vsestranski dejavnosti in veliki uspešnosti na področju urarstva ostali zvesti svojemu kmečkemu stanu in hiši na svoji domači lučinski zemlji.

Začetnik urarske obrti v Oblakovi rodovini naj bi bil **Jurij Oblak** iz zaselka Prelesje pri Lučinah. Po domače so pri hiši rekli »pri Kožuhu«, njemu pa Kožuhov Jur, kakor je zapisano v kroniki župnije sv. Vida v Lučinah, ki jo je leta 1915 napisal njen, takrat že bivši prizadevni župnik Anton Dolinar.²

V poglavju, ki mu je avtor dal naslov *»Jurij Oblak in njegova rodovina ali boljše njegovi nasledniki«*, navaja Dolinar na strani 87, da se je Jurij rodil 9. aprila 1796 v Prelesju na številki 5. Iz cerkvenih knjig je razvidno, da se je poročil leta 1819 z Marušo Dermota (r. 1797) in da se mu je rodilo devet otrok.³ Dolinar ga na strani 88 opisuje kot *»izurjenega kovača, tesarja in izdelovatelja turnskih ur in pokrivatelja cerkvenih in turnskih streh«*. Ker pa z vso vnemo govori o njegovi nadarjenosti, je prav, da v nadaljevanju dobesedno citiram njegove zapise, ki so jih vaščani o Kožuhovem Jurju, najbrž kot ustno izročilo, prenašali iz roda v rod. Dolinar pravi takole: *»Pokrivali so se turni in cerkve v tistem času vsaj na deželi, večji del s skodlami, ker je bilo še dosti hrastovin. Pripovedovali so stari ljudje, da je sprva delal kot tesar, pri nekem tesarskem mojstru, ki je pokrival turn v*

Jurij Oblak kot avstrijski vojak leta 1917
(fotografija je iz avstrijskega potnega lista)

Šentjoštu pri novi cerkvi (v Šentjoštu imajo namreč staro in novo cerkev) in sicer v baročnem slogu, ki poprej tod ni bil znan ter v navadi. On pa je izmaknil mojstru načrt, pohitel zvečer domu (uro hoda), ga ponoči hitro prerisal ter prinesel zjutraj zopet nazaj, ne da bi mojster sam bil zato kaj vedel. Jurij je potem ta načrt precej izpopolnil, pa začel na isti način na svojo roko pokrivati turne. Najprej je pokrtil turn po istem načrtu v Lučinah, ki je v resnici dosti lepši nego v Šentjoštu, izdelan je bolj na drobno in elegantno. Ta turnska streha v Lučinah je rajnskemu knezoškofu, poznejšemu kardinalu Missiju tako bila všeč – in on je imel vseskozi dober umetniški ukus – da si je očitno izrekel, da bog ne daj to lepo streho kdaj odstraniti ter jo s kako drugačno nadomestiti. Vsi cerkveni turni po Gorenjskem, kriti na ta baročni način so delo lučinskih Oblakov ali pa vsaj posnetek njihov.» Svoje pripovedovanje zaključuje Dolinar z besedami, da je bil »Jurij Oblak zaveden in časten mož... in da je umrl dosti premožen 13. listopada 1861 v svoji leseni hišici v Prilesju.« Za njegove številne otroke omenja, da sta »imenovanja vredna sinova Janez in Matija«, ki sta oba nadaljevala očetovo obrt.

Ali je Jurij Oblak alias Kožuhov Jur začel prvi v svoji rodovini s to obrtno dejavnostjo, ali pa jo je enako kot njegova sinova podedoval po svojem očetu, nam za sedaj ni znano. Ravno tako ne poznamo stolpnih ur, za katere bi z gotovostjo lahko rekli, da so njegov izdelek. Konstrukcije mehanizmov stolpnih ur se namreč skozi dolga stoletja niso spreminjale, tako da bi nam pri določanju izdelovalcev lahko pomagali le arhivski podatki. Zelo so

namreč redki mehanizmi ur, ki imajo še ohranjene majhne notranje kontrolne številčnice, preko katerih je urar uravnaval velika zunanja kazalca in ki so imeli obvezno izpisano ime in priimek urarja ter kraj in letnico izdelave.

Janez Oblak starejši, prvorojenec med Jurijevimi devetimi otroki, se je rodil 25. marca 1822 v Prelesju na številki 7. Dolinar pravi v svoji kroniki, da je bil dvakrat poročen. V prvem zakonu z Marijo Oblak (r. 1823, u. 1855) se mu je rodil leta 1853 sin Peter⁴, ki je v času Dolinarjevega pisanja župnijske kronike, torej leta 1915, živel kot tesarski mojster v Prelesju na ženin dom v sosednjo vasico Suhi Dol, kjer je imel svojo delavnico in kjer se mu je rodilo pet otrok.⁵ Tudi zanj navaja Dolinar, da je bil »*izboren kovač, izurjen tesar, toda predvsem neprekosljiv izdelovatelj turnskih ur*«. Umrl je 3. junija 1896 v svoji hiši v Suhem Dolu.

V ljubljanskih časopisih so bile večkrat zapisane pohvale o »turnskih urah« Janeza Oblaka starejšega. Tako Novice leta 1852 poročajo, da je za cerkev v Trbovljah izdelal novo uro in bil »*za izvrstna kovaška in tesarska dela pohvaljen*«. V istem časopisu so leta 1880 objavili kratko poročilo, da je v Rovtah za župno cerkev sv. Mihaela v idrijski fari »*izurjen urar Janez Oblak iz Lučenj vodil dela pri postavitvi zvonov v stolpu*«. V katoliškem cerkvenem listu Zgodnja Danica iz leta 1863 se v rubriki Od dolenjske strani omenja nova cerkev v Dobovcu pod Kumom in njen leta 1861 sezidan stolp, v njem pa »*dobra ura od g. Jan. Oblaka, Gorenc, ravnokar postavljena*«. V istem letu omenja isti časopis, da se je »*za Horjulsko cerkev kupila turnska ura, ki je že postavljena in dobro gre*«. Ime urarja sicer ni omenjeno, gotovo pa gre za izdelek mojstra Janeza Oblaka, pri katerem je najbrž bližnja in daljnja okolica naročala »turnske« ure.

Zanimiv je podatek v Zgodnji Danici iz leta 1864, v katerem izvemo, koliko je vsaj približno stala ena stolpna ura. Poročevalec poroča, da so za župnijsko cerkev v Polhovem Gradcu »*ravno na sv. Jakoba dan, v god preč. gosp. fajmoštra, pripeljali novo turnsko uro, 15 stotov težko, prelepo delo, ki ga je dovršil Janez Oblak iz Lučen, in bo stala do 1000 gld. To pa je le nova cvetlica v vencu lepih cerkvenih reči, ki so bile po skerblijivosti gosp. fajmoštra in po dobrih sercih ljudi zaporedoma napravljene*«. ¹⁰

Pohvale o urah v tedanjih časopisih so gotovo le delček velikega opusa Janeza Oblaka starejšega. Koliko jih je bilo, ne bomo nikoli zvedeli, ker so stare obrabljene mehanizme ponavadi zavrgli ali pa so jim zamenjali posamezne dele in jim tako za nekaj časa podaljšali življenje. Po nekaterih podatkih iz ljubljanskih arhivov bi se dalo sklepati, da so nekateri mehanizmi zdržali tudi dolga desetletja.¹¹ Za kroparskega urarja Jurija Pirca iz prve polovice 19. stoletja na primer obstaja podatek, da je za cerkve »*v sedmih škofijah izdelal 110 stolpnih ur*«. ¹²

Matija Oblak, drugi sin Jurija Oblaka in brat Janeza starejšega, se je rodil 24. februarja 1828 v Prelesju na številki 7. Tudi zanj piše v župnijski kroniki, da »*je bil izurjen kovač in tesar, toda zastran turnskih ur ga je Janez nadkrival*«. Poročil se je leta 1860¹³ v Prelesju, sezidal novo hišo (njegov oče Jurij je živel, kot je že prej omenjeno, v »leseni hišici«) in najbrž vanjo preselil podedovano očetovo delavnico. Dolinar ga namreč omenja kot Jurijevega naslednika, medtem ko za njegovega brata Janeza starejšega vemo, da si je uredil delavnico na ženinem domu v Suhem Dolu. Umrl je 2. januarja 1890 v Prelesju. Prof. Stele je v svoji knjigi Politični okraj Kamnik

zapisal, da je v cerkvi sv. Jožefa na kamniških Žalah »nad slikanim kazalom zvonikove ure napis: 1872 Matija Oblak urar.«¹⁴ Lučinska kronika navaja, da se je njegov sin Matej Oblak (r. 1861) »pozneje lotil kleparstva, se preselil na Vrhniko, kjer si je kupil hišo in si napravil posebno delavnico; tu je izvrševal svoje rokodelstvo, pokrival s ploščakom turne pa tudi druga poslopja... med drugim tudi poceni pokrival novo lučinsko cerkev...«

Janez Oblak mlajši, sin iz drugega zakona Janeza Oblaka starejšega, se je rodil 25. aprila 1857 v Suhem Dolu 10.¹⁵ Župnijska kronika ga omenja kot »izurjenega umetnega kovača in slovečega urarja... da je silno razumen, v svojih strokah neverjetno izurjen, naravnost izvirno vešč človek – kar bi mu kdo po zunanjem nikakor ne prisodil – marveč jako mil in dobrovoljen značaj, kar nekateri pri pogojevanju za kako delo pri njem celo izkoriščajo.«¹⁶ Poročil se je leta 1881 in imel štiri sinove in tri hčerke.¹⁷ Umrl je leta 1918 star 61 let. Ali je stolpna ura na zvoniku župne cerkve sv. Vida v Lučinah, na kateri se je še ohranila kontrolna številčnica z napisom »Urar Janes Oblak 1881«, njegovo delo ali njegovega očeta Janeza Oblaka starejšega, ki je takrat imel 59 let, je težko določljivo. Vprašljivo je, ali se je komaj 24-letni fant lahko lotil tako zahtevnega dela, kot je izdelava stolpne ure, ki je takrat »s kazalom in kazalci vred stala 350 goldinarjev.«¹⁸

Čeprav so ti mehanizmi na videz zelo grob izdelek, je pri njihovi izdelavi potrebna velika natančnost. Od pogona ure z utežmi pa do premikanja velikih kazalcev zunaj cerkvenega zvonika je namreč pot zelo dolga, saj gre preko zamotanega sistema nešteti zobatih koles, od katerega je odvisno pravilno tiktakanje ure. Najbrž je lučinska ura očetov in sinov skupni izdelek, ko je Janez mlajši še deloval kot pomočnik pri svojem očetu.

Kronist Anton Dolinar pravi, da je za novo lučinsko cerkev (posvečena je bila leta 1900, zvonik pa je ostal od stare baročne cerkve) Janez mlajši po zelo nizki ceni izdelal vso železnino, ključavnice in drugo opremo, zato ga tudi omenja kot umetnega kovača in urarja. Pri obešanju in preobešanju zvonov pravi, da so tudi sodelovali »domači mojstri Oblaki«, kar bi lahko pomenilo da je imel v mislih očeta in sina, torej Janeza starejšega in mlajšega.¹⁹ Za njegove štiri sinove pravi, da »sta se oprijela očetovega rokodelstva le mlajša dva, Jurij in Matevž«. Slednji se je rodil 13. septembra 1898 v Suhem Dolu. Po ustnem izročilu vemo, da je leta 1915, torej star komaj 17 let, sodeloval skupaj z očetom na izdelavi dveh ur na obeh zvonikih župnijske cerkve v Žireh. Leta 1917 je sodeloval v prvi svetovni vojni in padel neznan kje.

Njegov pet let starejši brat **Jurij Oblak** se je rodil leta 1893 v Suhem Dolu 10. Urarskih veščin se je naučil pri svojem očetu Janezu Oblaku mlajšemu in že leta 1915 mu lučinski kronist Dolinar, čeprav je takrat bil star komaj 22 let, pripisuje velike sposobnosti. Pravi celo, da »kot urar in sploh mehanik prekaša svojega umnega očeta«. Po pripovedovanju sina Toneta Oblaka je bil v letih 1918–19 Maistrov borec za Koroško. Po povratku domov se je leta 1920 poročil z Marijo Justin iz Lučin in istega leta mu je Okrajno glavarstvo v Kranju izdalo obrtni list za ključavničarstvo. Leta 1923, pet let po očetovi smrti, je delavnico iz Suhega Dola preselil na ženin dom v Lučine številka 7 in naslednje leto dobil še obrtni list za kovaško obrt. V zakonu se mu je rodilo sedem otrok. Sin Matevž je nadaljeval očetov poklic ključavničarja in urarja, sin Tone pa je ostal na kmetiji v Lučinah in sedaj živi v novi hiši na številki 8, zgrajeni zraven očetove delavnice.

Jurij Oblak leta 1929, star 36 let (fotografija je iz jugoslovanskega potnega lista)

S ponosom se sin spominja svojega očeta Jurija, ki je, čeprav do družine zelo zadržan, bil zelo skrben, sposoben in komunikativen človek. Poznali so ga kot izvrstnega in na daleč znanega izdelovalca stolpnih ur. Imel je veliko naročil in je v njegovi delavnici delovalo tudi do 10 pomočnikov, ki so jih imeli tudi na hrani. Da pa bi kmetija delovala nemoteno naprej, so za kmečka dela redno najemali delavce. Treba je namreč omeniti, da so Oblaki poleg tesarskih, kovaških, ključavničarskih in urarskih veščin, ostali vedno zvesti svojim podedovanim kmetijam, ki so bile in ostale na relacijah Prelesje, Suhi Dol in Lučine.

Dele za ure je v Jurijevi delavnici koval njegov starejši brat Jakob (r. 1882, u. 1950), eden od pomočnikov pa je bil tudi njegov bratranec Dominik Oblak (r. 1911, u. 1981), ki izhaja iz veje prve žene Janeza Oblaka starejšega. Vajenec pri Juriju Oblaku, še danes živeči Vinko Jereb v Lučinah,²⁰ ki zaradi izbruha druge svetovne vojne leta 1941 ni nadaljeval urarskega poklica, se spominja, da so v delavnici izdelali stolpno uro za cerkev sv. Vida nad Ljubljano (Šentvid pri Ljubljani), od ljubljanskih cerkva pa sta Oblakovi stolpni uri v župnijski cerkvi na Viču in nunski cerkvi na Kongresnem trgu.²¹ Iz Jurijeve delavnice je stolpna ura na cerkvi v Zalem Logu v Selški dolini, ravno tako v podružni cerkvi sv. Urbana pri Gorenji vasi in podružnici sv. Lovrenca nad Polhovim Gradcem. Vinko Jereb se spominja, da so v letih 1936–37 izdelali veliko stolpno uro za cerkev v Dubrovniku, leta 1940 stolpno uro za župnijsko cerkev v Koroški Beli in še toliko in toliko ur za zvonike po gorenjskih cerkvah in za marsikatero druge kraje po Sloveniji. Tudi ura na crngrobskem zvoniku ima po pripovedovanju mežnarice Porentove še ohranjeno Oblakovo kontrolno številčnico, je pa že dalj časa v okvari.²²

Iz Jurijeve zapuščine sta se pri njegovem sinu Tonetu ohranila dva potna lista. Iz prvega, izdanega leta 1917 za časa Avstro-Ogrske monarhije, v katerem je njegova fotografija v vojaški uniformi, je kot vzrok potovanja navedena »*pomoč očetu pri opravljanju kovaških del*«. V drugem, jugoslovan-skem potnem listu iz leta 1929 je iz vhodne in izhodne vize razvidno potovanje v Žiri, ki so bile takrat na italijanski strani. Možno, da pri tem gre za popravilo cerkvene ure, ki jo je leta 1915 izdelal njegov oče in za katero ustno izročilo pravi, da mu je pri tem pomagal sin Matevž, Jurijev mlajši brat. V potnem listu je vpisano tudi potovanje v Dubrovnik in vpisani datum 11. 4. 1937 bi lahko odgovarjal transportu in montaži ure v cerkvenem stolpu.

Za časa nemške okupacije leta 1941 so Jurija, skupaj z družino, izselili v Srbijo v Smederevsko Palanko, od koder so se leta 1945 vrnili nazaj v svoje Lučine. V obrtnem registru Krajevnega ljudskega odbora Lučine je Jurij leta 1946 in 1948 zapisan kot »*kovač in ključavničar, izdelovatelj stolpnih ur, obrt – splošno ključavničarstvo*«. ²³ Kmalu za tem je leta 1949 umrl na svojem domu v Lučinah 7, star komaj 56 let.

Njegov sin **Matevž Oblak** je nadaljeval z očetovo dejavnostjo deloma s kovaškim in deloma s ključavničarskim delom ter s priložnostnim popravljanjem in izdelovanjem stolpnih ur. Njegov povojni izdelek je npr. ura na cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani. Ker je ob delavnici obstajala še kmetija in v povojnem času ni bila zaželena dvojna dejavnost, so delavnico nacionalizirali. Nekaj časa je delovala v sklopu zadruga, drugič pa v sklopu Krajevnega odbora, vse do Matevževe prezgodnje smrti leta 1982, ko je obrt dokončno zamrla in z njo zadnji izdelovalec »turnskih« ur iz Oblakove rodovine.

Ko sem tako prišla do konca Oblakovi urarski dejavnosti, ki je skozi generacije ostala zvesta temu poklicu, se ponovno vračam na izhodišče vseh informacij – na posebno poglavje v Oblakovi rodovini, zapisani v kroniki župnijske cerkve sv. Vida v Lučinah. Ko župnik Anton Dolinar govori o predzadnjem urarju iz te družine, o takrat še mladem Juriju, zaključuje svoje misli z besedami: »*Tako še ne bo izumrla družina lučinskih Oblakov, ki izdeluje brez ugovora najboljše turnske ure na Kranjskem in pa tudi po najbolj solidni nizki ceni. Obeša in preobeša tudi zvonove, pokriva strehe in turne – le da je malo znana po Kranjskem, ker je le v preskromnem in preveč samotnem hribovskem kraju.*« ²⁴

Res je – in prav zaradi tega, da Oblakova rodovina ne bi ostala neznana in da ne bi na njih pozabili, sem s temi vrsticami želela osvežiti spomin na njihove številne vsestranske dejavnosti, med katerimi so predvsem izstopale urarske večine, ki so jih skozi pet generacij s pridom gojili in to zahtevno obrtno panogo prenašali od očeta na sina.

RODOVNIK DRUŽINE OBLAK

Jurij Oblak (Kožuhov Jur), Prelesje 5
1796–1861
Maruša Dermota

Janez st. 1822–1861	1. žena Marija Oblak
Marija	Peter
Maruša	
Matija	2. žena Marija Bozovičar
Terezija	Suhi Dol 10
Anton	Janez ml. + žena? 1881
Apolonija	1857–1918 Franc
Bartol	Katarina Jakob
Katarina	Anton Jurij (1892–1949) + Marija Justin 1920
	Martin Matevž Lučine 7
	Jakob še tri hčere
	Tone, kmet
	Matevž
	še pet otrok

Opombe

¹ Vesna Bučič, *Ure skozi stoletja*, katalog razstave, Narodni muzej Ljubljana 1990, str. 42 in 120 (v nadaljevanju: Bučič, *Ure skozi stoletja*).

² Kronika je napisana v zvezku s črnilom in na prvi strani je naslov: *Kratka zgodovina župnije Sv. Vida v Lučinah na Gorenjskem, sestavil Anton Dolinar, rojak in bivši župnik lučinski, leta 1915*. Original hrani župnijski urad cerkve sv. Vida v Lučinah, kopija je v nadškofijskem arhivu in v Loškem muzeju (v nadaljevanju: Dolinar, *Zgodovina župnije*).

³ ZAL (Zgodovinski arhiv Ljubljana), odd. Škofja Loka, Status animarum Lučine 1746–1892 (cca): Janez r. 1822, Marija r. 1823, Maruša r. 1826, Marija r. 1828, Terezija r. 1830, Anton r. 1833, Apolonija r. 1836, Bartol r. 1839 in Katarina r. 1843, ob kateri stoji pripis »hči Marije«, kar bi dalo misliti, da gre za hčerko iz drugega zakona.

Za vse podatke iz cerkvenih knjig, ki so delno zbrani v ZAL, odd. Škofja Loka se še enkrat lepo zahvaljujem kolegici Meti Sterle. Podatki, ki niso označeni z opombo, so povzeti iz pripovedovanja Toneta Oblaka iz Lučin štev. 8.

⁴ ZAL, odd. Škofja Loka, Status animarum Lučine 1746–1892 (cca).

⁵ *isti*.

- ⁶ *Novice*, 21. 1. 1852, str. 27.
- ⁷ *isti*, 1880, str. 525.
- ⁸ *Zgodnja Danica*, 1863, str. 126.
- ⁹ *isti*, str. 231.
- ¹⁰ *isti*, 1864, str. 184.
- ¹¹ Bučić, *Ure skozi stoletja*, str. 42.
- ¹² *isti*, str. 122.
- ¹³ ZAL, odd. Škofja Loka, Status animarum Lučine, 1746–1892 (cca).
- ¹⁴ V. Bučić, *Ure skozi stoletja*, str. 120.
- ¹⁵ ZAL, odd. Škofja Loka, Status animarum Lučine, 1865–1870.
- ¹⁶ Dolinar, *Zgodovina župnije*, str. 90.
- ¹⁷ Podatek od njegovega vnuka Toneta Oblaka iz Lučin.
- ¹⁸ Dolinar, *Zgodovina župnije*, str. 45: v poglavju »Razna popravila pred zidanjem nove cerkve« je zapisano, da je »nova turnska ura s kazalom in kazalci vred stalo 350 gld.«
- ¹⁹ *isti*, str. 43.
- ²⁰ Podatke o Jurijevih urah mi je posredoval preko g. Filipa Dolinarja in se obema za njihovo razumevanje prav lepo zahvaljujem.
- ²¹ Na nunski cerkvi v Ljubljani sta še danes dve uri, ena je na pročelju stavbe in druga na zvoniku. Katera je Oblakova in katero je izdelal Janez Pirc iz Krope, se za sedaj ne ve.
- ²² Zaradi strmega stopnišča je dostop do ure težaven, zato tudi nimam podatkov, kateri od Oblakov je napisan na tej kontrolni številčnici.
- ²³ ZAL, odd. Škofja Loka, KLO Lučine, akc. 54, fasc. 5 in 10.
- ²⁴ Dolinar, *Zgodovina župnije*, str. 90.

Zusammenfassung

DIE UHRMACHERSIPPE OBLAK AUS PRELESJE, SUHI DOL UND LUČINE

Die Uhrmacherfamilie Oblak aus Lučine hat von Generation zu Generation Turmuhren hergestellt, sie hat Kirchenglocken errichtet und Kirchendächer gedeckt. Der Anfänger des Uhrmachergewerbes war Jurij Oblak aus Prelesje bei Lučine, sein Nachfolger wurde sein Sohn Janez aus Suhi Dol. Dieses Gewerbe übte auch sein Bruder Matija aus, er ist bekannt für die Kirchenuhr auf dem Friedhof Žale in Kamnik. Auch der Sohn von Janez, Janez jr., war als ein geübter Kunstschmied und ein berühmter Uhrmacher und als der Mann aller Schlosser- und Uhrmacherarbeiten in der Kirche in Lučine bekannt. Der Sohn von Janez Oblak jr., Jurij Oblak, soll als Uhrmacher und Mechaniker seinen Vater übertroffen haben. Von den beiden Söhnen, Tone und Matevž, übernahm der letzte dieses typische Gewerbe. Unter den Nachfolgern dieses Gewerbes waren noch Jakob und Dominik Oblak und Jurijs Lehrling, heute noch lebender Vinko Jereb.